

בניין של נתינה

בפרשת שופטים התורה אוסרת

להקים מצבה להקרבת קרבנות.

קרבנות יש להקריב אך ורק על מזבח.

ההבדל ביניהם על רגל אחת:

מצבה היא אבן אחת, ומזבח בנוי מכמה אבנים.

אבל למה זה כל כך משנה

אם מקריבים על אבן אחת או על כמה?

בשביל זה צריך להבין את הסכנה שבקרבן. עלולים לחשוב שהסיפור שלו הוא עצם הבהמה שנמסרה, ולהשתמש בה כפיצוי למעשים מזוויעים. עושים מה שרוצים ובסוף נותנים "כופר".

הנביאים זועקים כנגד קורבנות שהוקרבו תוך כדי התנהגות מושחתת.

אומרת התורה: ההקרבה אינה עומדת בפני עצמה, עליכם לבנות אותה כחלק ממערכת יחסים שלמה.

וגם ההקרבה עצמה, לא מסתכמת ברובד המעשי של הקרבת גוף הקרבן, אלא כוללת גם רבדים עמוקים יותר שמובעים בה: רצון, מחשבה ורגש שפועלים במסירה של משהו משלנו כדי להביע חרטה, הכרת תודה או רצון להתמסר ולהתעלות.

ההקרבה אינה אבן בודדת, היא חייבת להיות חלק ממבנה שלם, ממזבח!

כך גם במערכת היחסים הזוגית והמשפחתית:

יש מקום להקרבה במסגרת קשר רק כאשר שאר הקשר מוכוון ליצירת קירבה, כבוד והדדיות.

גם בעל מכה נותן מתנות לאשתו. ואוי לאותן מתנות. במובן מסוים הן אלו שמכשירות ומאפשרות את המשך מערכת היחסים החולנית!

בנוסף, ההענקה במערכת הזוגית והמשפחתית לא מסתכמת בחפץ שנמסר ביד ברובד המעשי. מחוברים לה הרצון, המחשבה והרגש שפעם בלב.

כשמתייחסים להקרבה כאמצעי לקירבה, כל דבר שנוותר עליו ישיב לנו יותר.

חיים ברנסון,

עורך אסופת המאמרים
'משפחה: מפעל חיים'
וידיד 'בוחרים במשפחה'

**בוחרים
במשפחה**

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם